

Nadi v album.

Tiha molitev iznad poljá
k nebu visokemu splavala,
splavala pred bleščeči prestol,
klanjala vdano se k zemlji nizdol,
kakor otrok vztrepetavala . . .

„Tiha molitev . . . lehak šepet,
tiha molitev . . . ti duše čvet! . . .
Gori . . . navzgor . . . hitela si,
kaj — o, povej, želela si? . . .“

„Ročice drobne sklenila sem,
božjo moč silno prosila sem:
Sreče neskončne, miru ji daj,
ali ne daj ji nemira,
v srcu naj vedno ji vriska maj
v bajnem šepetu zefira!
Naj ne spozna bolestnega
speva navzgor hrepenečega,
naj ne spozna nemirnega
srca bolestno drhtečega! . . .“

V tihi molitvi prosila si,
dalo nebo, da dobila bi!“

Gustav Graščan.

Popotnik.

Za sneženimi gorami
vstaja bel oblak,
za blestečimi vodami
gre popotnik mlad
v tujino . . .

Oj, oblak,
ti boš plul po širnem svetu,
videl srečo in gorje —
vendar vrnil se boš enkrat
za snežene spet goré. —

A, popotnik, ti boš romal,
romal z valom reke v svet
in kot val se ne povrne —
se ne vrneš nikdar več . . .

Tone Rakovčan.